

skulde betragtes som affonet med livsvarigt Strafarbejde. Et Forskelsde i denne Retning have vi med Hensyn til Loven af 21de Marts 1874 om stemplet Papir, hvor der blev foretaget en saadan gennemgaaende Rettelse i en anden Henseende, og Regjeringen fik Bemyndigelse til at gjenoptruffe Loven. Selvfølgelig maatte ogsaa Lovforslagets Titel da forandres. Idet jeg forøvrigt skal lade det Spørgsmaal aabent, hvorvidt et saadant Ændringsforslag er modtageligt eller ei, skal jeg kun gjentage, at jeg ikke anser mig for ganske berettiget til ved denne Leilighed at komme ind paa det almindelige Spørgsmaal om Livsstraffens Ophævelse. Jeg holder mig derfor til Lovforslaget, som det her foreligger, og som kun gaar ud paa at indføre en anden Henrettelsesmaade, en anden Maade at fuldbyrde Livsstraffen paa. Jeg vil da først bemærke, at det forekommer mig i og for sig at være et Fremstrid, forudsat, at man ikke kan gjøre noget større Fremstrid, at Henrettelsen skal foregaa ved Faldøxe istedetfor paa den Maade, som nu anvendes. Dette behøver jeg næppe nærmere at begrunde, da den sorgelige Begivenhed, som foresaldi i forrige Maaned, vist vil være i Alles friske Erindring. Men jeg skal forresten tilføie, at jeg ikke tror, at det, dersom man vil indskrænke sig alene hertil, skulde være nødvendigt at fremsætte et Lovforslag, thi naar Straffelovens § 10 nævner Døje, antager jeg, at derunder ogsaa maa kunne forstås Faldøxe, og at Sagen derved kunde afgjøres ved en Bevilling paa Finantsloven. Forjaavidt man ikke skulde kunne komme videre, forjaavidt Sagen skulde strande paa en eller anden Maade, mener jeg, at Ministeren vilde kunne forsøge gennem en Bevilling paa Finantsloven at faae det Instrument anstaaft, som skulde træde i Stedet for Haandøxen. Forøvrigt skal jeg ved denne Leilighed som Fremtidsmuligheder henpege paa, at der har andsteds været gjort Anthvinger af, at man kunde berede den Dødsdømte en endnu smertefriere Henrettelse end den, som foregaa ved Faldøxe. Saaledes har et engelsk Parlamentsmedlem foreslaet, at man skulde tage den Dødsdømte af Dage ved Kuløs. Dette vilde jo rigtignok i endnu høiere Grad være en Henrettelse indenfor Murene, end her er tilfaldet, og derved vilde man let gaa glip af den delvise Offentlighed, som man for Kontrollens Skyld aldeles bestemt maa holde paa. Men i den svenske Rigsdag blev der, da Sagen var for i 1877, gjort et andet Forslag, som maasse i vor elektriske Tid kunde have noget mere Sandsynlighed for at faae Tilslutning. Det gik ud paa at bruge Elektricitet som Dødsmaade. Dette er kun

ganske korte Anthvinger, som jeg henstiller, idet jeg selvfølgelig vil anse det for et stort Fremstrid, om man sætter Faldøxe istedetfor Haandøxe. Det andet store Spørgsmaal, der foreligger i dette Lovforslag, er Spørgsmaalet om at gaa over fra fuld Offentlighed til, hvad jeg vil kalde delvis Offentlighed, nemlig at Henrettelsen foregaa i indelukket Rum, thi det er ganske vist uberettiget, naar denne Henrettelsesmaade undertiden kaldes hemmelig. I denne Henseende have Meningerne jo været meget delte, og jeg mindes vel, at da jeg for nogle Aar siden havde Sæde i et Udvalg om den militære Strafferechtspleie, som ogsaa det Spørgsmaal frem, om den Livsstraf, som idømmes efter den militære Straffelov, skulde fuldbyrdes offentlig eller hemmelig, om jeg maa bruge dette Udtryk. Der blev da sagt af En, der maatte anses for at være stemt for Dødsstraffens Afkasselse, at det vilde være ønskeligt, at Offentligheden blev bevaret; thi derved kom man snarest bort fra Dødsstraffen overhovedet. Herom ere iøvrigt Meningerne meget delte, og jeg maa sige, at ved, saavidt Tiden har tilladt mig det, at gennemgaa de Forhandlinger, der fandt Sted dels i det engelske Parlament 1868, dels i den svenske Rigsdag 1877, er jeg meget nær ved at være kommen til den Erkendelse, at Fuldbyrdelsen af Henrettelse indenfor Murene er fuldt saa betryggende overfor Almenheden og snarere er et Skridt henimod Dødsstraffens Afkasselse end det Modsatte. Forøvrigt skal jeg, som sagt, ikke ved denne Leilighed fremkomme med min egen Mening om, hvorvidt jeg holder paa Dødsstraffens Afkasselse eller Bibeholdelse, men jeg nævner dette overfor de ærede Herrer, der ere stemte for Afkasselse, at de i rigtige og mest bekendte Forvarere for Dødsstraffens Afkasselse ere tillige Tilhængere af Henrettelse i lukket Rum. Det er saaledes Tilfældet med den tydske Professor Holtendorff, og det Samme er ogsaa Tilfældet med den afdøde engelske Politiker Richard Cobden. Han kunde ikke selv være tilstede, da Sagen kom paa Tale i det engelske Parlament; men han tilskrev en Ven i Parlamentet et Brev, hvoraf denne oplæste et Brudstykke, der gik ud paa, at Modstanderne af Dødsstraffen som man et stort Skridt imøde ved at gaa ind paa, at Henrettelsen skulde foregaa i Fængselsgaarden; thi Galgen, som man hidtil havde villet lade prædike Moral i det aabne Sollys, trak sig da tilbage, og man var altsaa der paa Veien til Dødsstraffens Afkasselse, og den, som oplæste dette Brev, beregnede det som $\frac{3}{4}$ paa Veien til dette Skridt. Men ganske vist maa der sørges for, at der er Vidner, saa-